

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สามเกลอ

พล, นิกร, กิมหงวน

แม่ซื้อภินิหาร

ป. อินทรปาลิต

เมื่อคุณหญิงวาดพาตัวลงบันไดมาจากชั้นบน ท่านก็แลเห็นคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณบึ้งนี่ก ๑ และสี่นางยืนรวมกลุ่มกันอยู่กลางห้อง ทุกคนมีสีหน้าหม่นหมอง มีที่ทำวิตกเป็นทุกข์ไปตามกัน ซึ่งดูเหมือนนั้นทาทาหน้าซิดเผือดทำทางเหมือนกับจะเป็นลม

คุณหญิงวาดหยุดยืนบนขั้นพักบันไดสักครู่ก็เดินลงบันไดมาแล้วกล่าวถามขึ้นลอย ๆ ว่า

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ”

พล.ต.พลเรียนให้ท่านทราบทันที

“เรื่องร้ายครับคุณแม่ เจ้านัสได้รับอุบัติเหตุ.....”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

“หา.....พ่อพนัสเป็นอะไรไป”

พลถอนหายใจเสียก่อนจึงตอบท่าน

“กองทัพอากาศเขาโทรศัพท์มาถึงผมเมื่อสักครู่นี้เองแหละครับ เขาบอกว่าเจ้าสี่คนนำเครื่องบิน เอฟ.100 ขึ้นฝึก โดยมีผู้บังคับฝูงเป็นหัวหน้าหมู่ ขณะที่หมู่เครื่องบินบินอยู่เหนือป่าสูง ในเขตจังหวัดสระบุรี”

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

“เล่าเร็ว ๆ ้วย เอาแต่เนื้อไม่ต้องมีน้ำ พ่อพนัสตกเครื่องบินหรืออย่างไร”

นิกรพูดเสริมขึ้นในท่าทางเศร้า ๆ

“เครื่องบินตกครับไม่ใช่ตกเครื่องบิน เอฟ.100ที่เจ้านัสขับ เครื่องยนต์ขัดข้องเจ้านัสจึงวิทยุให้ผู้บังคับฝูงทราบ แล้วขออนุญาตบินกลับดอนเมือง แต่แล้วก็ปรากฏว่าเอฟ.100 เครื่องนั้นตกลงในป่า ชนกับภูเขาถูกหนึ่งเกิดไฟลุกมากทั้งลำ กองทัพอากาศได้ส่งเฮลิคอปเตอร์ไปติดตามแล้ว ขณะนี้ยังไม่รู้แน่ๆ เจ้านัสยังมีชีวิตอยู่หรือถูกไฟครอกแห่งทิ้งไปแล้ว”

คุณหญิงวาดเรอออกมาดัง ๆ แล้วท่านก็หันมาทางเสี่ยหงวน

“ช่วยรับอาหน้อยพ่อหงวน อาเป็นลม”

อาเสี่ยยิ้มให้

“อาเลยครับคุณอา”

คุณหญิงวาดเป็นลมล้มลงในวงแขนเสื้อหงวนท่ามกลางความตกใจของสี่นาง อา
เสื้ออุ้มคุณหญิงวาดไปวางบนโซฟาตัวใหญ่ นवलลออวิ่งเข้ามาหีบหมอนแพร 2 ใบซ้อนกันให้
คุณหญิงวาดหนุนศีรษะ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวกับนายพลดิเรกทันที

“เร็ว รีบช่วยท่านซีไว้อย่างยิ่ง ยืนเฉยอยู่ทำไม”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มให้พ่อตาของเขา

“ไม่มีอะไรต้องวิตกหรือครับ ปล่อยให้ท่านนอนเงียบ ๆ สักครู่ท่านก็ฟื้นขึ้นเอง
ที่ท่านเป็นลมก็เพราะเป็นหวัดเจ้านิสพอรู้เรื่องเข้าก็ตกใจถึงกับช็อค”

คณะพรรคสี่สหายกับสี่นาง และเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ต่างวิพากษ์วิจารณ์ถึง ร.อ.พนัส
พัชราภรณ์ ด้วยความห่วงใยยิ่ง สี่สหายหนุ่มซึ่งเป็นกำลังสำคัญในคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธ และ
วิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยได้ไปประจำอยู่ที่กองทัพอากาศดอนเมืองต้นสัปดาห์นี้ เพื่อฝึกบิน
เอฟ.100 ขับไล่ไอพ่นประจัญบานให้คล่องแคล่วอันเป็นการฝึกบินทุกรอบเดือน เท่าที่เอฟ.100 ตก
ในป่าสระบุรีเมื่อตอน 7.00 น.วันนี้ ร.อ.พนัส ลูกชายของพลยาภที่จจะรอดตายให้ถ้าหากว่าพนัสติด
อยู่ในเครื่องบินลำนั้น เขาต้องถูกไฟคลอกตายอย่างไม่มีปัญหา

คุณหญิงวาดฟื้นขึ้นมาแล้ว ท่านพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง และรีบลุกขึ้นยืนกล่าวกับ
ลูกชายของท่านด้วยเสียงสั้นเครือว่า

“เกริบพาเพื่อน ๆ ของแกไปดอนเมืองเดี๋ยวนี้ ถ้าได้ข่าวแน่นอนในเรื่องพ่อนัสก็
รีบโทรมาบอกแม่ทันที แม่ยังหวังว่าหลานของแม่ยังมีชีวิตอยู่ แม่จะบนบวชชีตัวเอง 1 เดือน และ
จะจำศีลอยู่ที่บ้านเราถ้าหากว่าพ่อนัสรอดตาย”

นิกรพูดเสริมขึ้นเหมือนเสียงคนร้องไห้

“ไม่มีทางครับคุณอา ผมว่าอย่างไรอายันัสก็ท่องทิ้งไปแล้ว เครื่องบินไอพ่นที่ตก
และระเบิดไฟลุก นักบินจะต้องมองหึ่ง หรือท่องทิ้งทุกรายไป”

คุณหญิงวาดร้องไห้

“อย่าพูดให้ร้ายมันสิเวีย” ท่านพูดพลางร้องไห้พลาง “ถ้าโชควาสนาของมันยังมี
อยู่ มันอาจจะโคตรมเอาตัวรอดก็ได้อย่ามัวรำไรอยู่เลย พวกเกริบขึ้นไปแต่งตัวและไปดอนเมือง
เถอะ อ้า...ท่านเจ้าคุณไปด้วยนะคะ โอ้ย....ดิฉันกลุ่มใจจะเป็นบ้าอยู่แล้ว ถ้าพ่อนัสตาย ดิฉันก็คง
ตายตามพ่อนัสไปในไม่ช้า”

ก่อนเที่ยงวันนั่นเอง คุณหญิงวาดก็ได้รับโทรศัพท์จากเจ้าคุณปัจจนึก ๆ เรียนให้
ทราบว่าร.อ.พนัส พัชราภรณ์รอดตายเหมือนปาฏิหาริย์ เขาได้ช่วยตัวเองด้วยการติดสปริงที่นั่น
บังคับให้ตัวหลุดลอยจากเครื่องบินขณะที่เอฟ.100 ลำนั้นกำลังควงส่ว่านลงสู่พื้นดิน ร่มชูชีพ
ประจำตัวช่วยให้พนัสปลอดภัย ส่วนเอฟ.100 เครื่องนั้นชนภูเขาแหลกละเอียดไฟไหม้หมดทั้งลำ
ศูนย์ฝึกทหารม้าที่สระบุรีได้ยกกำลังออกช่วยเหลือร.อ.พนัสหลังจากที่มีคนเห็นร่มชูชีพลอยอยู่ใน

อากาศ ผู้บังคับศูนย์ฝึกทหารม้าได้วิพากษ์ติดต่อกับกองทัพอากาศแจ้งให้ทราบว่าร.อ.พนัส พัชรารภณ์ ปลอดภัยจากอุบัติเหตุเครื่องบินเอฟ.100 ตก

ผู้บังคับศูนย์ฝึกทหารม้าได้นำลูกชายของพลมาส่งกองทัพอากาศที่ดอนเมืองโดย รถเก๋งส่วนตัวของท่าน ซึ่งคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ พร้อมด้วยนายทหารหนุ่มทั้ง 3 คนคือ ร.อ.สมนึก ไทยแท้ ร.อ.นพ การุณวงศ์ และ ร.อ.ศาสตราจารย์ดำรง ณรงค์ฤทธิ์

บรรดาทหารอากาศต่างดีใจไปตามกันเท่าที่ร.อ.พนัส ปลอดภัยจากเครื่องบินตก ลูกชายของนายพลได้เรียนชี้แจงให้ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศทราบว่าขณะที่เขานำเอฟ.100 บิน ฝึกเกาะหมู่ไป ปรากฏว่าเครื่องยนต์ขัดข้อง จึงวิทยุรายงานให้ผู้บังคับฝูงทราบ และอนุญาตเดินทาง กลับสนามบิน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วก็นำเครื่องบินผลจากหมู่ แต่แล้วใน 2-3 นาทีนั้นเอง เครื่องยนต์ก็หยุดทำงานปีกห้วงโค้ง โหม่งโลก เขาจึงเปิดฝาครอบตอนบนศีรษะออกตัดสติใจใช้ เครื่องอัตโนมัติที่นั้งพาตัวออกจากเครื่องบิน ทำให้เขารอดชีวิตได้

ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศได้กรุณาเลี้ยงอาหารกลางวันรับขวัญร.อ.พนัส พัชรารภณ์ ซึ่งคณะพรรคสี่สหายและนายทหารหนุ่มทั้งสามคน กับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ ได้ร่วมรับประทานอาหารด้วย

จสอ.แก้ว โหระพากุลได้รับคำสั่งทางโทรศัพท์จากพลในเวลา 12.30 น. นำรถ ปอนเตียกเก๋งไปที่กองทัพอากาศโดยด่วน คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ สี่สหายหนุ่มและ เจ้าแก้วมาที่บ้าน “พัชรารภณ์” ในเวลา 15.00 น. เมื่อคาดิแล็ค และปอนเตียกแล่นผ่านประตูรั้ว บ้าน “พัชรารภณ์” เข้ามา สีนางกับคุณหญิงวาดก็รีบออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรนด้วยความดีใจ เหลือที่จะกล่าวเท่าที่พนัสปลอดภัยรอดชีวิตกลับมาได้

สินางกับคุณหญิงวาดต่างโบกมือร้องเรียกพนัสเสียงลั่น ในเวลาเดียวกันนั่นเอง พวกคนใช้ชายหญิง และคนครัวตลอดจนคนสวนได้ออกมาขึ้นรวมกลุ่มกันที่มุมตึกมองดูลูกชาย ของพลอย่างชื่นชม

รถเก๋งทั้งสองคันจอดห่างจากบันไดหน้าตึกประมาณ 3 เมตร คันหน้าคือคาดิแล็ค คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ แต่งเครื่องแบบนายทหารบกชุดปกติกาภิเษกเขียว เชิ้ตแขน ยาว สวมหมวกแก๊ปทรงหม้อตาล

เจ้าแก้วแต่งจสอ.ก้าวลงมาจากที่นั่งคนขับของรถปอนเตียก ต่อจากนั้นลูกชายของ สี่สหาย ซึ่งอยู่ในเครื่องบินเรืออากาศเอกก็ลงมาจากรถเก๋งคันงามคันนั้น ร.อ.พนัสมองไปทางสี นาง และคุณหญิงวาดแล้วร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“คุณย่าครับ คุณแม่...แล้วก็น้ำทั้งสามคน ผมรอดตายแล้วครับ ผมกลับมาหา คุณย่า คุณแม่ และคุณน้ำแล้ว”

ความตื่นตื้นยินดีทำให้คุณหญิงวาดวิ่งเหยาะ ๆ ลงบันไดตรงเข้ามาหาหลานรักของท่าน เสียดีถือโอกาสเข้าขวางหน้าพนัส และยืนอยู่จนกระทั่งคุณหญิงวาดเข้ามาสวมกอด และจูบแก้มซ้ายขวาด้วยความรัก และดีใจ

“ดวงใจของย่า” คุณหญิงวาดพูดระล่ำระลักแต่หลับตาพริ้ม “ย่ามีความรู้สึก เหมือนกับว่าตายแล้วเกิดใหม่เมื่อได้รับข่าวจากเจ้าคุณแจ้งให้ทราบว่า เจ้าไม่ตายกระโดดร่มหนีได้ และกำลังเดินทางมาคอนเมือง ย่าไม่อยากจะให้เป็นทหารเสียแล้วซึ้ง เจ้าต้องปฏิบัติหน้าที่ทั้ง 3 เหล่าทัพเชียวหรือ”

เสียดียิ้มน้อยยิ้มใหญ่ท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร

“พวกเราเป็นผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยนี้ครับคุณย่า เรามียุทธหารทั้ง 3 เหล่าทัพ เราก็ต้องรับใช้กองทัพทั้งสาม”

คุณหญิงวาดค่อย ๆ ลืมตาขึ้น พอรู้ว่าชายหนุ่มที่ท่านกำลังกอดอยู่นั้นคือสมนึก หรือเสียดี ท่านก็รีบคลายมือออก แล้วยกมือขวาขึ้นเชกบาลลูกชายเสียหงวนเสียงดังโป๊ก “ทะลึ่ง นึก ย่านี้กว่าแก่คือพอนัสเสียอีก”

ร.อ.นพเดินเข้ามายกมือทั้งสองกอดคุณหญิงวาด

“กอดผมดีกว่าครับคุณย่า”

“อู๊ย” คุณหญิงวาดร้องลั่นแล้วผลักลูกชายของนิกรเซถลาออกไป “เจ้ากับพ่อนึกนะไม่น่ากอดหรอก เหมือนกับลูกลิงลูกค่าง”

ร.อ.นพเอียงคอกอมยิ้ม

“ก็พ่อผมเป็นลิง.....”

นิกรแยกเขี้ยวแล้วตะโกนขึ้นดัง ๆ ด้วยความโมโห

“พอมึงนะซีลิ่ง”

นพมองคุณนิกรอย่างขบขัน

“ก็ไซ้ นะซีครับ”

พันเอกนิกรค่อย ๆ หันมามองคุณหน้าพ.อ.กิมหงวน

“ยังไงกันแน่วะอ้ายหงวน อ้ายนพนะมันลูกชายกันไซ้ใหม่”

เสียหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ไม่รู้โว้ย กันไม่สนใจในเรื่องของคนอื่นหรอก กันรู้แต่เพียงว่าอายนพมันเป็นหลานกัน แต่อายนพมันจะเป็นพ่อแก่ หรือแก่จะเป็นลูกชายของมัน เป็นเรื่องแก่กับอายนพ” แล้วเขาก็หันไปยิ้มกับร.อ.นพ “ว่ายังไง อายนพ”

คุณหญิงวาดสนใจกับร.อ.พนัสมากกว่าคนอื่น ท่านปราดเข้าไปกอดหลานชายสุดสวาทของท่าน และจูบแก้มขวาของพนัส ท่านพรั่าพุดถึงเรื่องอันตรายของนักบินซึ่งมีชีวิตเปรียบเหมือนว่าแขวนอยู่กับเส้นด้ายแล้วท่านก็ประคองหลานชายของท่านพาเดินขึ้นไปบนตึกใหญ่

เมื่อตอนที่ได้ทราบข่าวเอฟ.100ตกในป่าสระบุรี และตอนนั้นคุณหญิงวาดยังไม่
อาจทราบได้ว่าหลานชายของท่านจะเป็นตายร้ายดีประการใด คุณหญิงวาดได้จัดรูปเทียนนมัสการ
พระแก้วมรกตอันเป็นที่สักการะเคารพของพุทธบริษัททั้งหลาย โดยขอบนตัวบวชเป็นเวลา
1 เดือน และจะถือศีลบำเพ็ญพรตตามวิสัยของแม่ชีผู้ทรงศีลอยู่ที่บ้าน “พัชรภรณ์” นี้ ถ้าหาก
วาร์.อ.พนัส พัชรภรณ์รอดชีวิตจากเครื่องบินตกในวันนั้น

คุณหญิงวาดจำเป็นต้องเก็บตามที่ได้บนไว้กับหลวงพ่อกแก้ว ท่านได้กล่าวกับ
นิกรในตอนบ่ายวันเสาร์ว่า

“อาจจะถามอะไรแก่สักหน่อยอ้ายกร”

นิกรจู้ปาก

“เรียกคุณหรือผู้การชิครับ เรียกผมว่าอ้ายกรฟังไม่เพราะหุเลย”

คุณหญิงวาดเกิดอารมณ์ยั่วขึ้นมาทันที

“ก็มีมึงเป็นหลานกู.....”

“อ้อ – ไซ้ ถ้ายังงั้นตามใจเจ้”

คุณหญิงวาดตาโตเท่าไข่ห่าน

“เดี๋ยวกูถึบหงายท้องตักแก้อึเลย จันเป็นอาแกนะไว้ยไม่ใช่พี่สาวแก อย่าพูดเล่น
ชักใบให้เรือเสียหน่อยเลยวะ แกนะรอบรู้สารพัด แกบอกอาหน่อยซิว่า ถ้าเราฝันว่าเราพบช้าง และ
ถูกช้างไล่ หมายความว่า เรานบนานสานกล่าวไว้แล้วลืมนึกแกบไซ้ใหม่”

นิกรยิ้มให้อาของเขา

“ไซ้ครับ ความฝันเราแยกได้เป็น 3 อย่างคือหนึ่งฝันเพราะจิตประหวัด เช่นเรานึก
ถึงใครก็ฝันถึงคนนั้น สองฝันเพราะนอนหลับไม่สนิท เนื่องจากกระเพาะอาหารยังทำงานอยู่ ฝัน
แบบนี้ละเหาะไม่ได้ความจับต้นชนปลายไม่ถูก และประการสุดท้ายฝันว่าพบช้าง และถูกช้างทำร้าย
ฝันที่คุณอาฝันช้างมันไล่กวดคุณอาไซ้ใหม่ครับ”

“ถูกละ อา ยังจำได้คิดตา อาฝันว่าอาเดินเข้าไปในป่าข้างภูเขาแห่งหนึ่ง พบช้างตัว
นั้นมันยืนขวางทางอยู่ พอมันเห็นอาเข้า มันก็ร้องแปรีแปรีน และไล่กวด อาวิ่งหนีแทบตาย
จนกระทั่งตกใจตื่น”

นิกรว่า “ถ้ายังงั้นคุณอาต้องบนเจ้าพ่อเจ้าแม่องค์ใดองค์หนึ่งไว้แล้วก็ลืมนึกแกบเมื่อ
ได้รับผลสำเร็จแล้ว”

คุณหญิงวาดพยักหน้าช้า ๆ

“เอาละ.....เป็นอันว่าอาบวชชี่เน่ ๆ”

นิกรลืมนึกตาโพลง

“ดีสิครับ ผมอยากกินมานานแล้วไม่ทราบว่าจะไปหากินได้ที่ไหน เดี่ยวนี้เขาไม่ค่อยจะทำขายกัน กลัวยบวคชิใช้กลัวห้าม ๆ หน่อย กระทิ่ก่อนข้างมัน และมีรสหวานมีเค็มปะแล่ม ๆ โรยถั่วเขียวคั่วชนิดน้อยพิเศษอย่างบอกใครเชียวครับ”

คุณหญิงวาดถอนหายใจเฮือกใหญ่

“คุยกับแกละก็อ แก้มักจะวกมาพูดถึงเรื่องกินเสมอ ฉันจะบวชเป็นแม่ชีไว้จะไม่ทำกลัวยบวคชิให้แกกิน อาบนหลวงพ่อแก้วไว้ว่า ถ้าพ่อนั้สรอดตายจากเครื่องบินตก อาจบวชชืถือศีลอยู่ที่บ้านเราเป็นเวลา 1 เดือน”

“ดีครับคุณอา เพราะตอนคุณอาบวชชื คุณอาคงจะไม่ค่าใคร ไม่ทำปากเหมือนชักยันต์ สวนคนนั้คนนั้ค่าไม่เลื่อกว่าหน้าอินทร์หน้าพรหมตั้งแต่เข้าจนค่า บรรยากาศของบ้านคงจะแจ่มใสขึ้นตลอดเวลาที่คุณอาเป็นแม่ชี อ้า แล้วคุณอาจะออกขอทานเขาไหมครับ”

คุณหญิงวาดลื้มตาโพลงแล้วเอ็ดตะโรลั้่น

“ว่ายังงั้นะอ้ายกร แกลมฉันว่าฉันจะออกขอทานหรือไม่ ไซ้ไหม”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ครับ ผมเคยเห็นยายชืเที่ยวพ่นพ่านขอทานเขา นุงขาวห่มขาวโกนหัวบุกไปตามบ้าน หรือร้านค่า เห็นใครก็ยกมือไหว้” แล้วนิกรก็ทำเสียงพูดเหมือนหญิงชราคนหนึ่ง “บริจาทานเจ้าข้า”

คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้

“แม่ชีแบบนี้มันไซ้ไม่ได้ ที่บวชเป็นชืก็เพราะไม่มีทางทำมาหากิน หวังจะขอทานเขา คนเห็นเป็นแม่ชืก็สงสาร บวชเพื่อขอทานเขากินบวชทำไม แกลคิดว่าอยากจนถึงกับจะต้องขอทานเขาเชียวหรือ”

การสนทนาระหว่างอากับหลานลื้่นสุดลงเพียงเท่านี้เมื่อเจ้าคุณป้จนึก ๆ เดินนำหน้าพาพล กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกเข้ามาในห้องโถง

“อ๊ะ วันนี้คุณหญิงคุยกับอ้ายกรตัวต่อตัวเชียวรี”

คุณหญิงวาดยิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

“กะ ดิฉันจะบวชชืพรงนี้แหละกะ บนตัวไว้วันที่พ่อนั้สทำเครื่องบินตก ดิฉันจะบวชแก่นบสัก 1 เดือนแต่จะไม้ไปอยู่ที่วัดที่มีสำนักนางชื ดิฉันจะอยู่ที่บ้านเรานั้แหละ”

พล.ต.พลกล้าว้ขึ้นทันที

“ดีสิครับคุณแม่ ผมขออนุ้โมทนาด้วย การบวชเป็นนางชื และพระธรรมวินัยเยี่ยงพระภิกษุสงฆ์จะช่วยให้คุณแม่มีจิตผ่องแผ้วขึ้น และได้ใช้เวลาให้หมดไปกับการสวดมนต์ภาวนา”

เลื้ยหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“วิเศษเลยครับคุณอา ผมขอรับเป็นสปอนเซอร์เอง คุณอาจะบวชพรงนี้แน่หรือครับ”

คุณหญิงวาดหันมายิ้มให้เสี่ยหงวน ซึ่งขณะนั้นพล กิมหงวน และศาสตราจารย์ ดิเรกได้นั่งรวมกลุ่มบนโซฟาเดียวกัน ส่วนเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ถอยไปนั่งบนเก้าอี้วามตัวหนึ่ง

“จ๋า อาจะบวชพรุ่งนี้แหละพ่อหงวน การบวชเป็นนางชีไม่มีพิธีรีตองมากมาย อะไรหรอก เพียงแต่โกนหัวนุ่งขาวห่มขาวเท่านั้นแหละ และให้สัจย์ปฏิญาณต่อหน้าพระพุทธรูปว่าจะรักษาศีลอย่างเคร่งครัด ต่อจากนั้นอาภีจะยึดห้องของอาเป็นที่สงบ เล่าเรียนพระธรรมจาก ตำรับตำราต่างๆ”

เสี่ยหงวนนั่งฟังด้วยความสนใจ

“ถ้าอย่างนั้น ผมให้งบประมาณคุณอาห้าแสนบาท สำหรับการบวชพรุ่งนี้”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก และหันไปมองคุณหนานายพลดิเรก

“เป็นยังไงพ่อดิเรก พ่อหงวนแกลใจป้าขนาดนี้”

ศาสตราจารย์ดิเรกมองคุณเสี่ยอย่างขบขัน

“ห้าแสนนะบวชเป็นร้อย ๆ คนนะโว้ย บวชชึคนหนึ่งใช้เงินไม่กี่บาทหรอก”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“แต่อย่างน้อยก็ควรจะมีขบวนแห่บ้างเหมือนอย่างแห่นาค พวกคุณอาวนรอบบ้าน เราสัก 3 รอบ มีแตรวงบรรเลง มีเท็งบ้องหัวโต กระตั่วแทงเสื่อ และหัวล้านชนกันเพื่อความ ครึกครื้นรื่นเริง”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจฉิม ๑ อุทานขึ้นดัง ๆ “เสี่ยก็เกิดตะปอกกันขึ้นเท่านั้นเอง ถ้า อ้ายกรไม่ทะเล่ถึงแก่ทะเล่ถึงแทนอ้ายกร”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“เสี่ยนี่ผมเป็นคนดีแล้วครับ คุณพ่อ การล้อเลียนผู้หลักผู้ใหญ่ไม่ใช่เรื่องที่ควร ประพฤติ ผมจะพูดอะไรก็ต้องคิดเสี่ยก่อน คุณพ่อนั่งเหนื่อลมอย่างนี้ผม همینเจียวแทบแย่ผมยังไม่ ยอมปรีปากพูด”

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง โดยเฉพาะคุณหญิงวาด ว่าเสี่ยงอหาย แล้วท่านก็กล่าวกับทุกคนอย่างเป็นทางการว่า

“ไม่ต้องช่วยเหลืออะไรฉันหรอก ข้าของเครื่องใช้ไม่กี่อย่าง ฉันจะจัดหาเอาเอง อ้า....เจ้าคุณคะ ดิฉันคิดว่า ดิฉันจะออกบิณฑบาตทุกเช้าดีไหมคะ และไม่จำเป็นต้องไปไกล เพียงแต่เข้าไปในซอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” หลังบ้านเราก็คงจะมีคนตักบาตรวันหนึ่งไม่น้อย เพราะใคร ๆ เขาก็รักใคร่นับถือดิฉันทั้งนั้น”

“ก็ดีครับคุณหญิง ผมเห็นพ้องด้วยคุณหญิงอาจจะเป็นแม่ชีตัวอย่างก็ได้ ถ้าหาก คุณหญิงปฏิบัติเยี่ยงพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย คือเคร่งในพระธรรมวินัย มีการออกรับบิณฑบาตทุก เช้า ความจริงแม่ชีนั้นเป็นบุคคลที่ควรเคารพนับถืออย่างยิ่ง แต่แม่ชีแล้ว ๆ เพียงไม่กี่คนทำให้แม่ชี

ทั้งหลายขาดศรัทธาจากพุทธศาสนิกชน เป็นต้นว่า เทียวขอทานเขา หรือเบียดเบียนผู้อื่นด้วย ประการทั้งปวง”

นายพลดิเรกมองดูหน้าคุณหญิงวาดด้วยความเคารพรักร ราวกับว่าท่านเป็นแม่ บังเกิดเกล้าของเขา เมื่อสบตากับคุณหญิงวาดศาสตราจารย์ดิเรกก็พูดยิ้ม ๆ ว่า

“เอาละครับคุณอา ผมจะทำให้ผู้คนตื่นตื่นมหัศจรรย์ใจไปตามกัน คือผมจะทำให้ คุณอาซึ่งอยู่ในสภาพแม่ชีเหาะได้”

“หา.....” คุณหญิงวาดร้องเสียงหลง “เธอจะให้อาเหาะได้เหมือนอย่าง “แม่ชี กายสิทธิ์” ในหนังสือวิ.นะหรือ”

“อไร”

“อะไรไหล” คุณหญิงวาดถามแผ่วเบา

“อไรครับไม่ใช่อะไรไหล ผมจะใช้วิชาหาความรู้ของผมช่วยให้คุณอาเหาะได้ อย่างไม่ต้องสงสัย”

คุณหญิงวาดตบมือ และหัวเราะคิก

“เออ – ดีเว๊ย อาอยากเหาะได้ คงสนุกไม่น้อย”

นิกรป๋องปากพูดกับอาเสียดด้วยเสียงกระซิบ แต่ถึงกระนั้นก็ได้ยินกันทั่วทุกคน

“เฮ้ย ตอนคุณอาตบมือ และหัวเราะท่าทางเหมือนกับสาวรุ่น ๆ ะ”

ใบหน้าของคุณหญิงวาดเคร่งเครียดทันที ท่านกล่าวกับหลานชายจอมทะเล้นของ ท่านว่า

“อย่าพยายามขี้เข้าหาหน่อยเลยวะอ้ายกร แกก็รู้นิสัยอาคืออยู่แล้ว ถ้าลงยี่วะขึ้นมา อีกฝ่ายหนึ่งก็อาจจะหัวร้างข้างแตก”

นิกรอมยิ้มแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“โม โทขนาดหัวล้านบ้านแตกเชียวหรือครับ”

คราวนี้คุณหญิงวาดผลอดหัวเราะละ

“หัวร้างข้างแตกโว้ย”

“อ้อ” นิกรพูดยานคาง “ผมนึกว่าหัวล้านบ้านแตก คนไทยเราพูดอะไรมักจะ คล้องจองกันอย่างนี้แหละครับ”

คุณหญิงวาดแลเห็นเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลุกขึ้นเดินออกไปทางหลังตึก ท่านก็ร้องถาม ขึ้นดัง ๆ

“จะไปไหนล่ะคะเจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณหยุดชะงักแล้วตอบหัวน ๆ

“ผมเกลียดหน้าอำยกร จีนอยู่ประเดี๋ยวมีเรื่อง” พุดจบท่านก็รีบเดินออกไปให้พ้นจากห้องโถง ปล่อยให้คุณหญิงวาดปรึกษารื้อกับคณะพรรคสี่สหายถึงเรื่องที่ท่านจะบวชชีวันพรุ่งนี้ พล นิกร กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกต่างชื่นชมยินดีไปตามกัน

ในที่สุดคุณหญิงวาด ประสิทธิ์นิติศาสตร์ ประมุขแห่งบ้าน “พัชรภรณ์” ก็ได้กลายสภาพเป็นแม่ชีชราในตอนสายของวันอาทิตย์ซึ่งเป็นการบวชอย่างเงียบ ๆ รู้กันแต่ในหมู่ลูกหลานของท่านเท่านั้น

แม่ชีวาดโกนผมหัวโล้นเกลี้ยง สวมผ้าถุงสีขาว เสื้อผ้าปานแขนยาวสีขาว ห่มผ้าสไบสีขาวทับแบบสะพายเฉียง สวมแว่นตาขอบกระ ทำให้ท่านสง่างาม และภาคภูมิไม่น้อยผิดกว่าแม่ชีทั้งหลาย ทั้งนี้ก็ด้วยบุญญาของทานั่นเอง ธรรมดาคนมีเงินนั้นย่อมมีสง่าราศีอยู่เสมอ ผิวพรรณก็เปล่งปลั่งเพราะจิตใจมีความสุขนั่นเอง

ตลอดเวลาตอนบ่ายวันนั้น คุณหญิงวาดหรือแม่ชีวาดได้นั่งอยู่บนโซฟาห้องโถงต้อนรับพวกชาวบ้านในชอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” มากหน้าหลายตา ซึ่งผลัดเปลี่ยนกันมาหาท่านนำข้าวของต่าง ๆ มามอบให้ท่าน เป็นต้นว่า ดอกไม้รูปเทียน ใบชาหมากพลู ยารักษาโรคเท่าที่จำเป็น ผ้าขาวสำหรับทำเป็นผ้าถุง หรือตัดเสื้อ คนเหล่านี้ได้เช่าที่ดินของคุณหญิงวาดปลูกบ้านอยู่อาศัย และพระคุณของคุณหญิงวาดที่โอบอ้อมอารีมีเมตตากรุณาต่อพวกเขา ทำให้ผู้คนในชอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” มีความเคารพรักท่านอย่างใจจริงโดยทั่วหน้ากัน

คณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขา และสีกนางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๗ นั่งเรียงรายอยู่ในห้องโถงนี้ บนโซฟาและเก้าอี้นุ่ม ส่วนพวกเพื่อนบ้านโดยมากสมัครใจนั่งบนพรมปูพื้น นอกจากผู้ที่เป็นข้าราชการเป็นนายตำรวจ เป็นนายทหารเรือหรือปัญญาชนที่นั่งสนทนากับคุณหญิงวาดบนเก้าอี้

อาเสี้ยกิมหงวนทำหน้าที่ปฏิบัติให้การต้อนรับพวกชาวบ้านในชอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” อย่างดีที่สุด แม่ชีวาดเคร่งขรึมผิดปกติ ไม่ใคร่จะได้พูดอะไรกับใคร แต่ใบหน้าของท่านยิ้มละไมตลอดเวลา

ท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กจ้อแจ อาเสี้ยกิมหงวนได้กล่าวขึ้นดัง ๆ ว่า

“พี่น้องทั้งหลายโปรดฟังผม อย่าลืมเลือกแม่ชีวาด หรือคุณหญิงวาดเป็นผู้แทนท่านนะครับ”

“เฮ้ย ๆ ๆ ๆ “เจ้าคุณปัจฉิมเอ็ดตะโร “ไม่เกี่ยวกับการเลือกผู้แทนไฉ่”

อาเสี้ยทำตาปริบ ๆ

“นั่นนะซีครับ ผมก็พูดเรื่อยเปื่อยไปอย่างนั่นเอง”

ร.อ.สมนึกร้องบอกบิดาของเขา

“เดี่ย เดี่ยครับ คุณย่นั่งหลังขดหลังแข็งมาหลายชั่วโมงแล้ว ให้ท่านขึ้นไป
พักผ่อนเสียทีครับ อย่างน้อยท่านจะได้เอนหลังบ้าง”

อาเสี่ยพยักหน้ารับทราบ และกล่าวกับพวกเพื่อนบ้านที่นั่งหน้าสลอนอยู่เต็ม
ห้องโถง

“ขอโทษทีนะครับ วันนี้หมดเวลาชมแล้ว พรุ่งนี้เราจะเปิดให้ท่านชมอีก”

“อ้าว” แม่ชีวาดร้องลั่น “นี่มันกลายเป็นสัตว์ประหลาดไปแล้วหรือ”

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ

“ไม่ใช่สัตว์ประหลาดครับ แต่เป็นแม่ชีที่มีบุญฤทธิ์ หรือมีอภินิหารพิศแปลกกว่า
แม่ชีทั้งหลาย” แล้วอาเสี่ยก็กล่าวกับพวกชาวบ้านในซอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” ด้วยเสียงหนักแน่น
และค่อนข้างดัง “ทุกท่านฟังทางนี้.....”

นิกรร้องขึ้นทันที

“แผลง แผลง”

เสี่ยหงวนค้อนนิกรเสียก่อนจึงพูดต่อไป

“คุณหญิงวาดแม่ชีผู้นี้เป็นผู้วิเศษ”

นิกรใช้ปากทำเสียงล่อโก๊ะต่อไป

“แผลง แผลง”

เสี่ยหงวนพยายามไม่สนใจกับนิกร

“ผมขอยืนยันว่า แม่ชีผู้นี้เป็นผู้หยั่งรู้ดินฟ้ามหาสมุทร รักษาโรคได้สารพัด และ
เหาะเหินเดินอากาศได้ ทั้งนี้ก็ด้วยอาณิสงส์แห่งผลบุญที่ท่านได้สร้างไว้”

นิกร “แผลง แผลง”

อาเสี่ยยกมือขวาเขกศีรษะนายจอมทะเล้นค่อนข้างแรง

“ร้องแผลง ๆ หาตะหวักตะบวยอะไรวะ”

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

“ก็แก้กำลังร้องขากอเอ๊ะะ มันก็ต้องช่วยแก้ไขในฐานะที่เราเป็นเพื่อนกันซะใหม่
ละ.....ตะลุ่มตั่ง แผลง ตะลุ่มตั่ง แผลง”

เสี่ยตีร้องขึ้นดัง ๆ

“อันเด็ยวบาทเด็ยว”

ร.อ.นพใช้ปากทำเสียงล่อโก๊ะบ้าง

“แผลง แผลง”

สมนึกประกาศลั่นห้องโถง

“ปิดแก้ฟกซ้ำดำเจ็ยว.....ละลายน้ำใช้เป็นยาหยอดตาได้ รับรองว่าหยอดทีเด็ยว

ตาบอด”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง แต่แม่ชีวาดนั่งนิ่งเฉยหยิบหมากพลูในพานใส่ปากเลียว พวกชาวบ้านในซอย “ประสิทธินิติศาสตร์” ต่างวิจารณ์เป็นเสียงเดียวกันว่าแม่ชีวาดมีสง่าราศีไม่น้อย

ตอนนี้เอง พล.ต.พล ได้กล่าวกับพวกเพื่อนบ้านว่า

“ขอความกรุณาให้คุณแม่ผมขึ้นไปพักผ่อนเถอะนะครับ วันนี้ท่านเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว” พุดจบเขาก็หันมาทางคุณหญิงวาด “เชิญข้างบนเถอะครับคุณแม่”

พอแม่ชีวาดลุกขึ้นยืน หญิงชราในวัย 60 เศษรูปร่างอ้วนใหญ่ผิวดำคล้ำคนหนึ่ง แต่งกายหอมช่อแบบคนจนได้กลิ่นเข้ามา และก้มลงกราบแทบเท้าแม่ชีวาดแสดงความเคารพอย่างสูง

“ว่ายังไงจะแม่แม่น” คุณหญิงวาดถามยิ้ม ๆ

แม่นยกมือทั้งสองข้างจับขาแม่ชีวาดแล้วเงยหน้ามองดูท่าน

“ท่านเจ้าขา ช่วยแกงให้ดิฉันสักครั้งเถอะค่ะ ขอแพงเลขท้ายรางวัลที่หนึ่งงวดนี้เพียง 10 บาทเท่านั้นแหละเจ้าค่ะ”

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกล นึกสบตากับท่านก็กล่าวขึ้นเบา ๆ

“บอกเขาสิครับคุณอา คุณถามมองเห็นเลขอะไรก็บอกไป หรือถ้าไม่อยากจะให้ใครรู้ก็เขียนใส่กระดาษให้แม่แม่นแกไป”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พุดเสริมขึ้น

“แต่ว่า.....ทางที่ดีฝนควรจะตกให้ทั่วฟ้า คุณหญิงพุดเป็นปริศนาก็ได้ครับ ให้เขาไปคิดกันเอาเอง ใครมีโชคก็คิดออก”

พวกชาวบ้านในซอย “ประสิทธินิติศาสตร์” ล้วนแต่เป็นโรคใต้ดินขึ้นสมอง เมื่อได้ยินเจ้าคุณปัจฉิม ๑ พุดเช่นนี้ เขาก็ตื่นเต้นดีใจไปตามกัน คุณหญิงวาดนั่งคิดสักครู่ท่านก็กล่าวขึ้นว่า

“สี่สามสองน้องพี่คิดให้ตีได้รัฐ”

พวกชาวบ้านในซอย “ประสิทธินิติศาสตร์” ต่างจดจำไปหวยของแม่ชีวาดอย่างที่เรียกว่าจำใส่ใจ ต่อจากนั้นเขาก็ลาแม่ชีวาดกลับ

เลขท้ายของรางวัลที่หนึ่งงวดนั้นปรากฏว่าเป็นเลข 234 และเลขที่ออกรางวัลที่หนึ่งก็คือ 866234 นั่นเอง

นางแม่นหญิงชราแม่ค้าขายข้าวแกงหาบเร่ถูกใต้ดิน 5,000 บาท ซึ่งหมายความว่านางแม่นได้แทงไว้ 10 บาท

ข้าวแพร่สะพัดไปทั่วซอย “ประสิทธินิติศาสตร์” อย่างรวดเร็วราวกับไฟไหม้ป่า พวกชาวบ้านต่างโง่เขลันกันว่าคุณหญิงวาด หรือแม่ชีวาดเป็นแม่ชีอภินิหารสามารถหยั่งรู้ดินฟ้า

มหาสมุทร มองเห็นเหตุการณ์ทั้งในอดีตปัจจุบัน และอนาคต ทั้งนี้ก็เพราะอานิสงส์แห่งผลบุญที่ท่านได้ทำไว้มากมายในชาตินี้ หรือบางทีอาจจะในชาติก่อนด้วยก็ได้ ท่านจึงมีชีวิตอยู่ด้วยความสมบูรณ์พูนสุขนั่งอยู่บนกองเงินกองทอง ประกอบการบุญกุศลตลอดเวลา

นอกจากนางแม่น้หญิงชราที่ถูกไต่ดิน 5,000 บาท เจ้าแก้วของเรายังมีโชคได้ถูกไต่ดินถึง 10,000 บาท มันมีอะไรบางอย่างที่ทำให้เจ้าแก้วเชื่อว่าเลขท้ายรางวัลที่ 1 สามตัวที่คุณหญิงวาดบอกให้นางแม่นั้น จะต้องออกแน่ ๆ เจ้าแก้วจึงแอบไปเล่นไต่ดินไว้ 20 บาท พอถูกก็ปีติบังเป็นความลับ แต่แล้วก็มีคนรู้จนได้ เพราะเจ้าแก้วมีการใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย

คุณหญิงวาดตั้งใจจะใช้เวลาที่มีอยู่ทำจิตใจให้สงบ และศึกษาหาความรู้ในทางธรรม แต่ท่านก็ทำไม่ได้ เพราะพวกชาวบ้านในซอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” ได้หลังไหลมาตั้งแต่เข้างานเย็น หลายคนมีข่าวของมาให้ เป็นต้นว่า ดอกไม้รูปเทียน ของขบขันต่าง ๆ มากพลู ใบชา และของใช้อันควรแก่นางชี คนเหล่านี้ส่วนมากคลั่งกินรวบ หรือห่วยไต่ดินชนิดขึ้นสมอง เขาได้กราบไหว้อ้อนวอนขอเลขท้าย 3 ตัวรางวัลที่ 1 ในงวดต่อไปจากคุณหญิงวาด ซึ่งทำให้คุณหญิงวาดอึดอัดใจอย่างยิ่ง

ท่านได้ผลัดกับพวกนักเล่นกินรวบว่าท่านจะให้เลขท้าย 3 ตัวแก่ทุก ๆ คนก่อนหน้าสลากกินแบ่งรัฐบาลออก 3 วัน แล้วท่านก็ปรึกษาหารือกับคณะพรรคสี่สหาย และเจ้าคุณปี่จิ้งนี่ ๆ

“แม่จะอย่างไรดีพ่อพล ไกร ๆ เข้าใจผิดคิดว่าแม่เป็นผู้วิเศษ หรือเป็นนางชีที่มีอภินิหาร บอกเขาตามตรงว่าแม่ไม่รู้ว่าจะออกอะไร เขาก็ไม่เชื่อ ต่างพากันกราบไหว้อ้อนวอนแม่”

พลว่า “ก็ให้ไปส่งเดชซึ่กับคุณแม่ ถูกกินรวบมันกินสักสองสามหนก็เจ็ดไปเอง แต่ก็น่าแปลกใจเหมือนกัน งวดที่แล้วคุณแม่บอกไว้ได้ถูกแพง”

แม่ชีวาดฝืนหัวเราะ

“มันบังเอิญหรือถูก แม่ก็ลุ่มใจเสียแล้วชี บวชเป็นชีแทนที่จะมีความสุข กลับมีคนมารบกวนตลอดวัน ต้องรับแขกตั้งแต่เข้างานค่ำ ไกร ๆ ก็ลี้ว้นแต่มาขอเลข 3 ตัว ขอรางวัลที่หนึ่ง” พุดจบท่านก็หันมามองคุณนิกรหลานชายจอมทะเล้นของท่าน พอสบตากับนิกรท่านก็กล่าววว่า “ว่ายังไงเจ้ากร แกก็เป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง แกพอจะบอกอาได้ไหมว่า เลขท้ายรางวัลที่ 1 งวดนี้ออกเลขอะไร”

พ.อ.นิกรทำหน้าที่

“ผมจะไปตรัสรู้ได้อย่างไรละครับหลวงอา”

คุณหญิงวาดลื้มตาโพล่ง

“หา – แกเรียกฉันว่าหลวงอาอะไร”

“ครับ” นิกรตอบแล้วหัวเราะหน้าเป็นตามเคย

คราวนี้คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

“ฉันไม่ใช่พระนะโว้ย แกจะได้มาเรียกฉันว่าหลวงพ่อ หลวงอา หรือหลวงลุง
ฉันเป็นแม่ชี หมายความว่าฉันเป็นผู้หญิงที่นุ่งขาวห่มขาวโกนหัว ถือศีลกินเพล แกเคยเรียกฉันว่า
อย่างไรก็เรียกอย่างนั้น”

“นั่นนะซีครับหลวงพี่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองคุณกรอย่างขบขัน แล้วหัวเราะก๊าก

“อ้ายเวรนี้ทะเล่ถึงบัดชบเลย” พูจอบท่านก็กล่าวกับสี่สหาย “เรามาช่วยกันคิด
หาทางแก้ไขเถอะ เพื่อให้คุณหญิงได้มีเวลาสงบจิตใจ ท่องบทสวดมนต์ภาวนา โดยไม่ให้พวก
เพื่อนบ้านมารบกวน”

เสี่ยหงวนพูดโพล่งขึ้น

“ก็จะยากอะไรครับ นี่เป็นบ้านของเรา เราห้ามไม่ให้บุคคลภายนอกเข้ามาในบ้าน
เราก็หมดเรื่อง”

นายพลดิเรกขัดขึ้นทันที

“โน – ทำอย่างนั้นไม่ได้ เพื่อนบ้านเหล่านี้ล้วนแต่เคารพ และนับถือเรา ถ้าเราไม่
ยอมให้เขาเข้ามา เขาก็จะเกลียด สร้างมิตรดีกว่าสร้างศัตรู”

พล.ต.พลเยี่ยมให้ศาสตราจารย์ดิเรก

“ถ้าเช่นนั้นแก้หาทางแก้ไขหน่อยซิหม่อ กันต้องการให้คุณแม่ได้ปฏิบัติกิจของ
นางชีโดยสมบูรณ์ ด้วยการสวดมนต์ภาวนา ถ้าหากว่าคุณแม่บอกเลขท้ายผิดพลาด คนที่ไปเล่นกิน
รวบก็จะเสียเงินเสียทอง และนี่ก็เกลียดคุณแม่ ถ้าหากว่าไม่บอก หรือบอกว่าไม่รู้ คนที่มาหาเขาก็
ไม่พอใจอีกนั่นแหละ”

นิกรว่า

“ใช้วิทยาศาสตร์เข้าช่วยได้ไหมวะ”

“ออะไร ไม่ยากเย็นอะไรหรอก แต่คุณอาจจะต้องย้ายไปจำศีล ณ ที่สงบเงียบแห่งใด
แห่งหนึ่ง เป็นต้นว่าบ้านพักในสวนบางกรวย กันจะทำให้คุณอาเหาะไปจากบ้าน “พัชรภรณ์”

“หา” คุณหญิงวาดร้องเสียงหลง “ว่ายังไงนะพ่อดิเรก เธอจะให้อาเหาะเหิน
เดินอากาศ”

“ออะไร ผมจะมอบเสื้อกั๊กพิเศษให้คุณอาครับ เป็นเสื้อยางบรรจุแก๊สชนิดหนึ่ง ซึ่ง
จะช่วยให้ตัวของคุณอาลอยได้ เคลื่อนที่ไปได้ชั่วโม่งละประมาณ 15 หรือ 20 ไมล์”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“เออ – ดีโว้ย อาจะเหาะได้สูงไหมพ่อดิเรก”

“ก็ไม่สูงนักหรอกครับ อย่างสูงก็ในราว 50 เมตร”

อาเสี่ยกิมหงวนถามขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“มีกลไลอะไรบังคับหรือเปล่า กันเกรงว่าคุณอาจจะลอยไปปะทะอาคารสูง ๆ เข้า
ซึ่งจะทำให้ได้รับบาดเจ็บ”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“โน ไม่มีอะไรที่จะต้องวิตกเป็นทุกข์ คุณอาจจะสามารถบังคับตัวท่านได้โดยใช้
มือทั้งสองข้างแหวกอากาศไป จะให้ลอยอยู่กับที่ จะเลี้ยวเป็นวงกลม หรือเลี้ยวขวาเลี้ยวซ้ายได้
ทั้งนั้น”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถามขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เสื่อกี้ก็พิเศษของแกจะช่วยให้คุณหญิงเหาะได้ประมาณกี่ชั่วโมง”

ศาสตราจารย์ตอบโดยไม่ต้องคิด

“สามชั่วโมงครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้ารับทราบ และหันมาทางคุณหญิงวาดซึ่งเปรียบเสมือน
น้องสาวร่วมสายโลหิตของท่าน

“ตกลงไปถึงสี่ล และพักผ่อนอยู่ที่สวนบางกรวยเถอะครับคุณหญิง ที่นั่นมันค่อย
สงบเงียบหน่อย”

คุณหญิงวาดนั่งคิดสักครู่

“ค๊ะ ดีเหมือนกัน”

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างมองคูหน้ากันและยิ้มให้กัน แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็กล่าว
ต่อไป

“ประเดี๋ยวผมจะส่งคนของเราไปบางกรวย ให้ทางโน้นเตรียมทำความสะอาด
บ้านพักไว้ให้คุณหญิง เราจะส่งสาวใช้สองคนไปปรนนิบัติรับใช้คุณหญิงที่นั่นจนกว่าจะครบ
กำหนดเวลาที่คุณหญิงบนตัวบวชไว้ ไปอยู่บ้านสวนสงบเงียบดีครับ แต่ว่า คุณหญิงต้องเหาะไป”

แม่ชีวาดยิ้มเจื่อน ๆ

“ค๊ะ ผู้คนที่แลเห็นดิฉันเหาะ คงจะตื่นตื่นแปลกใจไปตามกัน เพราะมันเป็นไป
ไม่ได้ อยากรู้ก็ตามดิฉันอยากเหาะเสียแล้วซี” แล้วท่านก็หันมาทางศาสตราจารย์ดิเรก “เธอทำให้
อาเหาะได้จริง ๆ นะพ่อดิเรก”

“อไร เรื่องจี๊ผงครับคุณอา อย่าวาแต่คุณอาเลยครับ แม้แต่ช่างตัวใหญ่ ๆ ผมก็ทำ
ให้เหาะได้”

นิกรมองคูหน้านายพลดิเรกอย่างสงสัย

“ช่างเหาะนะหรืออ้ายหมอ”

“เออ”

“จะยากอะไรวะ สูดลมเข้าท้องมันเมื่อมันพองตัวถึงที่สุดมันก็ลอยได้เอง”

คุณหญิงวาดใจหายวาบ

“แล้วเธอจะสูบลมเข้าห้องอาหารหรือเปล่า”

นายพลคิเรกหัวเราะก๊าก

“โน สำหรับคุณอาผมจะให้สวมเสื้อกั๊กที่บรรจุแก๊สไว้ เมื่อสวมเสื้อแล้ว เราจะช่วยกันยึดตัวคุณอาไว้ และพอเราปล่อย คุณอา ก็จะค่อย ๆ ลอยขึ้นสู่อากาศ แบบเดียวกับลูกโป่ง ที่ถูกปล่อยเชือกหลุดจากมือ ผมเองก็ตั้งใจไว้แล้ว คุณอาบวชชิตราวนี่ ผมจะทำให้คุณอาเป็นแม่ชีอภินิหาร ผู้มีบุญฤทธิ์เพื่อให้ผู้คนแตกตื่นเลื่อมใส เหมือนแม่ชีในหนังทีวี”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“หมายความว่าอาจะต้องเหาะจากบ้านเราไปถึงสวนบางกรวยใช่ไหม”

“อไร คุณอาพอจะไปถูกไม้ไซหรือครับ”

คุณหญิงวาดทำหน้าครีดยิ้มครึ่งแหย

“เอ – ขึ้นไปอยู่ที่สูง ๆ อากี้คงจะงงเหมือนกัน อ้า.....สมมติว่าอาเหาะขึ้นไปแล้ว อากี้จะเหาะไปตามถนนสุขุมวิท ตัดออกแม่น้ำตามทางรถไฟ แล้วเหาะเหนือแม่น้ำเจ้าพระยาไปจนถึงคลองบางกอกน้อย ผ่านคลองบางกอกน้อย ไปสวนบางกรวย เห็นจะพอไปได้ ถึงหลงทางวนเวียนดูสักครู่ก็คงจะจดจำอะไรต่ออะไรได้ แต่ว่า..... อยากรู้ก็ต้องขอเหาะข้ามพระบรมมหาราชวัง เพื่อดูตึกหน้าเก่า ๆ ที่เคยอยู่มาเมื่อครั้งยังเป็นสาว”

พ.อ.นิกรมองดูคุณหญิงวาดอย่างงง

“อ้อ คุณอาเคยเป็นชาววังหรือครับ”

“ก็ยั้งนั่นนะซีแกเพิ่งรู้หรือ”

นิกรหัวเราะหน้าเป็น

“ผมก็ชาววังเหมือนกัน”

เสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ แล้วถามนิกร

“วังอะไรวะ”

“วังเพชร” นิกรตอบหน้าตาย

“ทำไมถึงฟังล่ะ” อาเสี่ยถาม

“เสามันเก่าโวย เวจแบบบ้านนอกเขาปลุกคร่า ๆ ไม่ค่อยแข็งแรงกันปวดเต็มกระดูก โจนขึ้นไปโครมเดียววังเพชร หรือเวจฟัง”

เสี่ยหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง

บ่ายวันนั้นเองชาวบ้านในซอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” และซอยใกล้เคียงได้ทราบข่าวจากคนในบ้าน “พัชรภรณ์” ว่าคุณหญิงวาด หรือแม่ชีวาดเป็นมนุษย์อภินิหาร เหาะเหินเดินอากาศได้ ท่านจะเหาะไปจำศีลภาวนาอยู่ในป่าหิมพานต์ อันไกลโพ้น หรือแถบเทือกเขาหิมาลัยนั่นเอง อันเป็นที่บำเพ็ญพรตของมหาโยคี และผู้วิเศษทั้งหลาย แม่ชีวาดถือเสียว่าการให้เลข

ท้ายรางวัลที่ 1 นั้นยอมทำให้เกิดความหายนะแก่ผู้ที่เป็นเจ้ามือสลากกินรวบ ซึ่งวิสัยของผู้บำเพ็ญพรตนั้นยอมไม่ก่อความเดือดร้อน หรือความทุกข์ยากให้แก่ใคร คุณหญิงวาดยังคงกล่าวปฏิเสธไม่ยอมบอกเลขท้ายกินรวบให้แก่ผู้ใด

กำหนดเวลาที่คุณหญิงวาดจะเหาะไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” นั้นคือ 17.30 น. ไม่มีใครรู้ความจริงว่าคุณหญิงวาดจะไปพักผ่อนในฐานะเป็นแม่ชีกคนหนึ่งอยู่ที่เรือนพักร้อนของท่านที่สวนบางกรวย ซึ่งบัดนี้คนเฝ้าสวนได้จัดบ้านพักไว้เรียบร้อยแล้ว คนในบ้าน “พัชรภรณ์” ทุกคนได้รับคำสั่งจากเจ้านายให้ปกปิดเป็นความลับ

เมื่อใกล้จะถึงเวลา 17.30 น. บรรดาชาวบ้านใกล้เรือนเคียงหลายร้อยคนก็หลั่งไหลเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” จนเนืองแน่นไปหมด หลายคนจะขอขึ้นไปพบคุณหญิงวาด แต่ลูกชายของสี่สหายได้ขอเรื่องว่าคุณหญิงวาดกำลังเตรียมตัวเตรียมใจที่จะไปอยู่ป่าหิมพานต์ ท่านมีภารกิจยุ่งยากมากจนกระทั่งไม่มีเวลาวางพ้อที่จะต้อนรับใครได้

พอถึงเวลา 17.30 น. ตรงตามที่กำหนดไว้ เสียงเครื่องขยายเสียงก็ดังขึ้นกังวานไปทั่วบ้าน “พัชรภรณ์” โฆษกที่ทำหน้าที่ประกาศก็คืออาสาเลี้ยกิมหงวนนั่นเอง

“พี่น้องที่รักทั้งหลาย บัดนี้ได้เวลามาหาฤกษ์ที่แม่ชีผู้ยิ่งใหญ่คือคุณหญิงวาดจะได้เหาะไปสู่แดนหิมพานต์แล้ว ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากแม่ชีให้ขอบคุณท่านทั้งหลายที่ได้กรุณามาส่งท่านอย่างอ่อนหนาฝากัง แม่ชีของเราจะออกมาปรากฏตัวให้ท่านเห็น ณ บัดนี้”

เสียงดบมือ และเสียงไซโยดังขึ้นทันที หลายคนไม่เชื่อว่าคุณหญิงวาดจะเหาะเหินเดินอากาศได้ แต่ส่วนมากแน่ใจว่าแม่ชีวาดคงเหาะได้อย่างไม่ต้องสงสัย

ใบหน้าของคุณหญิงวาดเคร่งขรึมเลกกลายเป็นว่าท่านยึดมั่นในสิกขาบท และพระธรรมวินัย ความจริงท่านรู้สึกตื่นเต้นหวาดกลัวในการที่ท่านเหาะขึ้นสู่อากาศซึ่งขณะนี้ พล นิกร ศาสตราจารย์คิเรก กับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ได้ช่วยกันยึดแขนของท่านไว้ แม่ชีวาดสวมเสื้อกั๊กบรรจุแก๊สชนิดหนึ่งไว้ข้างใน ท่านนุ่งผ้าถุงสีขาวห่มผ้าสไบเฉียงสีขาวแบบเดียวกับนางชีทั้งหลาย สีนางเดินตามออกมาจากห้องโถงพร้อมด้วยลูกชายของหล่อน และอาสาเลี้ยกิมหงวน

ท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กจอบแจกของพวกเพื่อนบ้าน คุณหญิงวาดถูกนำลงบันไดตึกมายืนกลางสนามใหญ่ด้านหน้า ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าแห้วได้วิ่งเข้ามาหาคุณหญิงวาดด้วยกริยาท่าทางร้อนรน แล้วส่งยาม 1 ใบ บาตรหนึ่งใบ ซึ่งมีสายคล้องปาพร้อมกับตาลปัตร 1 อันให้คุณหญิงวาดอย่างนอบน้อม

เจ้าแห้วกระซิบกับคุณหญิงวาดเบา ๆ

“รับประทานไหน ๆ คุณหญิงก็จะไปอยู่ป่าหิมพานต์แล้วกรุณาช่วยให้ผมมีเงินใช้หน่อยเถอะครับ”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ แล้วพูดกระซิบกับเจ้าแห้ว

“ใครบอกแก่ล่ะว่าฉันจะไปอยู่ป่าหิมพานต์ ฉันจะไปอยู่บางกรวยเว้ย”

เจ้าแห้วผีนหัวเราะแล้วยกมือไหว้

“รับประทานของวณนี้อีกครั้งเถอะครับ ผมจะแทงอีก 50 บาท”

แม่ชีวาดตอบโดยไม่ต้องคิด

“634.....แล้วอย่าไปบอกใครนะ”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ประหลก ๆ ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่พอสบตากับพล เจ้าแห้วก็หยุดยิ้มหน้าถอดสี

“ถอยออกไปอ้ายแห้ว” พลพูดเสียงกร้าว “ถึงเวลาที่แม่จะเหาะแล้ว”

“อู๊ย.....” คุณหญิงวาดร้องลั่น “พวกแกค่อย ๆ ปล่อยฉันนะ อย่าพรวดพราดปล่อย ไม่งั้นฉันคงตกใจเขี้ยวราดแน่”

สิ้นากับลูกชายของหล่อนต่างหัวเราะลั่น ร.อ.นพร้องบอกคุณย่าของเขาด้วยเสียงหัวเราะ

“นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้วให้คืนะครับคุณย่า”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

“อ้าว – ไหง่พูดอย่างนี้ล่ะเจ้านพ”

ร.อ.สมนึกเดินเข้ามายื่นเบื้องหน้าคุณหญิงวาด

“ประทานโทษ คุณย่านุ่งกางเกงในหรือเปล้าครับ”

แม่ชีวาดทำหน้าที่ชอบกล

“ทำไมอย่าจะไม่นุ่ง เป็นผู้หญิงยิงเรือไม่นุ่งกางเกงในใช้ได้หรือวะ”

ศาสตราจารย์ดิเรกโบกมือห้ามให้สมนึกหยุดพูด แล้วเขาก็พยักเพยิดกับเพื่อนเกลอของเขา พล นิกร ศาสตราจารย์ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างปล่อยมือออก ทันใดนั้นเองแก๊สในเสื้อก็ก๊ก็บั้งคับตัวแม่ชีวาดให้ลอยขึ้นไปบนอากาศอย่างแจ่มจ้า

แม่ชีวาดคืนกระเด่ว ๆ ใบหน้าของท่านซีดเผือด แต่พวกชาวบ้านไม่ต่ำกว่า 300 คนที่มาส่งท่าน และมาสังเกตการณ์ต่างตบมือโห่ร้องเกรียวกราวตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจในอิทธิฤทธิ์ของคุณหญิงวาดเท่าที่ท่านเหาะเห็นดินอากาศได้เช่นนี้ ไม่มีใครสังเกตว่าท่านเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย

ร่างของแม่ชีวาดบางขณะก็หมุนคว้างติลิ่งก่าอย่างแจ่มจ้าอยู่ในอากาศ บางครั้งก็ดำดิ่งลงมาเหมือนว่าวปักเป้า บางทีก็นอนหงายในอากาศ เรียกเสียงเฮฮาจากคณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขา

เกือบ 10 นาที คุณหญิงวาดก็สามารถบังคับตัวท่านได้ใช้มือ และเท้าพู่ยอากาศคราวนี้ความตื่นเต้นหวาดเสียวก็ค่อย ๆ หายไปกลายเป็นความสนุกสนานภาคภูมิใจที่ท่านสามารถเหาะได้ และบังคับตัวเองให้เคลื่อนไหวไปในอากาศได้

คุณหญิงวาดมองลงมาข้างล่าง และเหาะวนเวียนอยู่เหนือบ้าน “พัชรภรณ์” ในอัตราเร็ว 10 ไมล์ต่อชั่วโมง ท่านมองลงมาข้างล่าง และร้องตะโกนเรียกนันทาซึ่งเป็นทั้งศรีสะเกีและหลานสาวของท่าน

“แม่นัน คุณแม่บ้านให้เรียบริ็อยนะลูก อาไปเดือนเดียวเท่านั้นก็กลับมาอยู่บ้านตามเดิม”

สีนางต่างโบกมือให้ท่าน และประไฟก็ร้องตะโกนบอก

“คุณอาขา จับลูกกินนรมาให้ไฟสักตัวนะคะ”

ร.อ.นพรี้องตะโกนขึ้นบ้าง

“ผมอยากได้ลูกพญานาคครับ หรือไม่ก็ลูกกษัตริ์”

แม่ชีวาดเหาะรอบบ้าน “พัชรภรณ์” อีก 3 รอบแล้วท่านก็พาตัวลอยละล่องไปจากที่นั่น คือเหาะไปตามถนนสุขุมวิท สูงจากพื้นดินไม่เกิน 40 เมตร ประชาชนคนเดินถนน หรืออยู่ในบ้าน ใครแลเห็นคุณหญิงวาดเหาะผ่านมาก็แตกตื่นแปลกใจไปตามกัน

“คนเหาะ.....คนเหาะเว็.....ยายแก่เหาะโน้นยังงัไว๊.....ยายแก่ผู้วิเศษ..... โนน.....แม่มคเหาะมาเห็นใหม่.....เอ๊ะไม่ยักมีไม้กวาดไว๊....ยายชีหรือภิกษุณีไว๊.....หรือคนบ้า”

เพราะคุณหญิงวาดเหาะได้ การจราจรเกือบทั่วพระนครจึงติดขัดหยุดชะงักลง ประชาชนชาวพระนครต่างแหงนหน้ามองคุณแม่ชีวาดด้วยความตื่นตื่นสนใจยิ่ง คุณหญิงวาดเหาะในท่านั่งขัดสมาธิ ยกตาลปัตรขึ้นบังหน้าจึงทำให้ผู้คนเชื่อว่าท่านเป็นผู้วิเศษจริง ๆ

แก๊สที่บรรจุนในเสื้อกั๊กพองตัวขึ้นเป็นเหตุให้คุณหญิงวาดลอยสูงขึ้นไปตามลำดับ คุณหญิงวาดตกใจเมื่อรู้ตัวว่าท่านเหาะสูงประมาณ 100 เมตร คือสูงกว่ายอดภูเขาทอง เพราะยอดภูเขาทองสูงประมาณ 65 เมตรเท่านั้น ความตกใจกลัวทำให้ท่านปล่อยตาลปัตรหลุดจากมือลอยละลิวลงสู่เบื้องล่าง แล้วท่านก็ดึงสายคล้องบาตรออกจากบ่าของท่านโยนบาตรลงสู่พื้นดิน

แม่ชีวาดพยายามบังคับตัวเองเหาะกลับบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งท่านพอจะสังเกตเห็นทาง ถนนหนทาง และอาคารต่าง ๆ ได้ เมื่อท่านเหาะอยู่ในอากาศท่านก็สามารถบินลัดตัดทาง ประกอบทั้งการจราจรไม่มีอะไรติดขัด คุณหญิงวาดเหาะด้วยความเร็ว 25 ไมล์ต่อชั่วโมง ในระยะสูง 100 เมตรเช่นนี้ ทำให้ชาวพระนครมองเห็นเกือบทั่ว หลายต่อหลายคนประนมมือไหว้เพราะเชื่อว่าท่านเป็นผู้วิเศษ เป็นหญิงชราผู้มีบุญฤทธิ์

ในที่สุดคุณหญิงวาดก็เหาะมาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” เจ้าแห้วกำลังคุยอยู่กับพวกชาวสวน พอแลเห็นคุณหญิงวาดเหาะตรงเข้ามาเจ้าแห้วก็ร้องตะโกนลั่น

“รับประทานคุณหญิงกลับมาแล้วครับ รับประทานคุณหญิงเหาะกลับมาอีกแล้วครับ”

คณะพรรคสี่สหายกับสีนางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าหนูมรูปหล่อทั้ง 4 คนต่างวิ่งเฮโลลงบันไดมาเข้ามาในสนามเงหน้ามองคุณแม่ชีวาด ซึ่งบัดนี้คุณหญิงวาดได้หมุน

เกลียวที่ท่อแก๊สคลายออกเล็กน้อยเพื่อให้แก๊สไหลออก ดังนั้นร่างของท่านจึงลอยต่ำลงมาทุกขณะ พอสูงจากพื้นดินประมาณ 20 เมตร คุณหญิงวาดก็บิดเกลียวเสื่อก็ก พล.ต.พลร้องตะโกนถามท่าน ด้วยเสียงหัวเราะ

“ทำไมไม่ไปล่ะครับคุณแม่ คุณแม่เหาะกลับมาทำไม”

คุณหญิงวาดตะโกนตอบ

“ไม่เอาแล้วโว้ย ใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว เมื่อกี้มันเหาะขึ้นไปสูงลิบเล่นเอา ใจหายใจคว้านึกว่าออกไปนอกโลกเสียแล้ว แม่ก็เลยเหาะกลับบ้าน จำสิสภาพนาที่บ้านเราศึกว่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องตะโกนพูดกับคุณหญิงวาด

“ลงมาสิครับคุณหญิง อยู่บ้านเราก็ดีเหมือนกัน สะดวกสบายกว่าอยู่ที่อื่น”

คุณหญิงวาดสั่นศีรษะ

“ดิฉันไม่รู้ว่าจะลงได้อย่างไร เกลียวที่เสื่อก็กมันเสีย ปิดเปิดไม่ได้ล่ะ”

ร่างของคุณหญิงวาดลอยกระเพื่อม ๆ ไปรอบ ๆ บริเวณหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่ง คุณหญิงวาดใช้มือ และเท้าพู่ยอากาศ บังคับตัวเองให้ลอยไปด้วยแก๊สที่บรรจุในเสื่อก็ก และเป็น เสื่อยาง อันเป็นประดิษฐกรรมของศาสตราจารย์ดิเรก

พลกล่าวถามนายพลดิเรกอย่างเป็นทางการ

“เฮ้ย – หมอ คุณแม่ท่านบอกว่าเกลียวที่เสื่อก็กชำรุดปิดเปิดไม่ได้ แล้วท่านจะลงสู่พื้นดินอย่างไร”

จอมนักวิทยาศาสตร์หัวเราะหึ ๆ

“ไม่น่าจะเป็นปัญหา แก๊สมันจะสลายตัวของมันเอง คือซึมออกมาตามเสื่อก็ก เมื่อแก๊สหมด คุณอาหญิงก็จะร่วงลงมาเอง”

เสื่อหวนหัวเราะก๊าก

“พอดีคือหัก ท่านแก่แล้วนะโว้ยหมอ แกมีทางช่วยท่านให้ลงดินอย่างเนบเนียนได้ไหม”

นายพลดิเรกสั่นศีรษะช้า ๆ

“โน คุณอาหญิงท่านควรจะช่วยตัวของตนเองได้ดีกว่าคนอื่น”

ท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กจอบแจจของคณะพรรคสี่สหายกับสิ้นาง และเจ้าหนูมูรูปหล่อ ทั้งสี่ตลอดจนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้ว พวกคนใช้ชายหญิง และผู้ที่เห็นเหตุการณ์ แม่ชีวาดคงส่งเสียงอะอะอยู่ในอากาศ ท่านอยากลงสู่พื้นดินเต็มทนแล้ว แต่เกลียวปิดเปิดแก๊สที่เสื่อก็กไม่ยอมทำงาน คือปิดไม่ได้ และเปิดไม่ออก แม่ชีวาดอยู่สูงจากพื้นดินประมาณ 15 – 20 เมตร ท่านเหาะเป็นวงกลมระหว่างสนามหน้าตึก ผู้คนนอกถนนแลเห็นเข้าก็แตกตื่นมองดูด้วยความตื่นตื้นตันมหัศจรรย์ใจ บริเวณนอกรั้วหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” มีไทยมุงเงินมุงเพิ่มขึ้นจนล้นหลาม ฝรั่งเศส

หลายคนได้ถือโอกาสชักภาพไว้ และบางคนก็บอกว่า เขาเคยเห็นคนเหาะได้มาแล้ว คือพวกโยคี
ในอินเดีย แต่โยคีเหล่านั้นเปลือยกายเหาะ และส่วนมากเป็นเพศชาย

ขณะนี้ใกล้จะค่ำแล้ว อากาศค่อย ๆ มีดขมุกขมัวลงทีละน้อย แต่ก็ยังมองเห็นร่าง
ของแม่ชีวาดอย่างชัดเจน เสียงเสียดสีตะโกนบอกแม่ชีวาดดังลั่นบ้าน

“คุณย่าพยายามเหาะไปลงบนคาค้ำที่ตึกใหญ่ซิครับ”

คุณหญิงวาดร้องตอบลูกชายเสียงหวน

“ลงไม่ได้โว้ย ย่าอยู่สูงกว่าคาค้ำที่ตึก”

ร.อ.นพรัตน์ตะโกนบึ้ง

“เอาเข็มปักผมของคุณย่าแทงเสื่อก็ให้ทะลุได้ไหมครับ แก่สมันรื้อออกเสียบ้าง
คุณย่าจะได้ลอยต่ำลง”

“เออ – ความคิดเข้าที่มากพอนพ” คุณหญิงวาดตะโกนพูดกับหลานชายของท่าน
“ย่ามีมิดพับติดตัวมาพอดี ย่าจะลองเอาปลายมิดพับแทงเสื่อก็ให้เป็นรู”

นายพลดิเรกตะโกนลั่น

“ระวังให้ดีนะครับ ถ้าเจาะรูใหญ่เกินไปแก๊สรั่วออกเร็ว ร่างของคุณอาจจะ
หมุนตัว หรือพุ่งไปในอากาศ บางทีอาจจะปักหัวลงดินอย่างรวดเร็วก็ได้”

ทุกคนพากันมองดูท่านด้วยความเป็นห่วง เมื่อแม่ชีวาดใช้มิดพับแทงเสื่อก็เป็นที่รู
แก๊สที่บรรจู่ในเสื่อก็รั่วออกโดยเร็ว คราวนี้เองความดันของแก๊สก็ทำให้ร่างของแม่ชีวาดหกคะเมนตี
ลังกาดับหน้ากดับหลัง

คุณหญิงวาดร้องเสียงหลง

“ว้าย...ตายแล้วกู....ตาเถนหัวถลอกช่วยด้วย....พุทซังซ่มมั่งสังฆัง.....ว้าย....ดิ่งเวหา
แล้วโว้ย.....”

ศาสตราจารย์ดำรงลูกชายของนายพลดิเรกร้องตะโกนสุดเสียง

“คุณย่า เอามือหรือเอาตีนอุดรอยรั่วไว้ก่อนครับ ถนัดอย่างไรหนเอาอย่างนั้น”

สี่นางหน้าซัดตัวสั้นไปตามกันเมื่อแม่ชีวาดพุ่งหัวลงมาเกือบถึงพื้นสนาม แต่กลับ
เงยขึ้นด้วยแรงดันของแก๊สทำให้สี่นางถอนหายใจโล่งอกไปตามกัน นवलลอร้องตะโกนลั่น

“เอามืออุดรอยรั่วไว้ก่อนซิคะ”

อย่างไรก็ตามคุณหญิงวาดกำลังอยู่ในระหว่างอันตรายจากแก๊สรั่ว แต่ท่านก็บิน
ผาดแผลงได้ดีพอใช้ ราวกับเครื่องบินไอพ่น เอฟ.111 ของอเมริกา ซึ่งมีการโฆษณาชวนเชื่อไว้มาก
แต่แล้วก็ไม่เอาไหน บินไปปฏิบัติงานที่ไรตทุกทีโดยไม่ต้องให้ข้าศึกยิงก็ตกเอง

คุณหญิงวาดอุดรูรั่วที่เสื่อก็ได้แล้วท่านใช้หัวแม่มือ และนิ้วชี้มือขวาบีบเสื่อก็
ยางไว้แน่น คราวนี้ร่างของท่านลอยสูงจากพื้นดินประมาณ 12 เมตร และลอยช้ามาก ไม่ผิอะไร
กับลูกโป่งที่จวนจะหมดแก๊ส

“เอายังไงพ่อดิเรก” แม่ชีวาดร้องถาม “อาเอามือบีบรูไว้ได้แล้ว”

นายพลดิเรกหัวเราะลั่น เขาพูดพลางหัวเราะพลาง

“คุณอาค่อย ๆ ปล่อยมือออกทีละนิดสิครับแล้วร่างของคุณอาจจะลอยต่ำลงมาเอง”

คุณหญิงวาดปฏิบัติตามคำสั่งนายพลดิเรก เมื่อท่านปล่อยมือให้แก่สระเหยออกร่างของท่านก็ลอยต่ำลงมาอีก ต่อจากนั้นเพียงครู่เดียวแม่ชีวาดก็ลอยอยู่เหนือสนามหญ้า หรือสูงจากดินประมาณ 1 เมตรเศษ

“ไว้ย” คุณหญิงวาดร้องเอ็ดตะโร “ช่วยกันจับตัวฉันหน่อยสิ”

อาเสี้ยกิมหงวนถือไม้ไผ่ลำหนึ่งวิ่งเข้าไปหาคุณหญิงวาดและยื่นปลายไม้ให้ท่าน

“จับไว้สิครับคุณอา”

คุณหญิงวาดใช้มือทั้งสองคว้าปลายไม้ไผ่ไว้ แก๊สรู้ออกจากเสื่ออย่างบางตอนนั้นหมดแล้ว แต่เสื่ออย่างบรรจุแก๊สไว้เป็นห้อง ๆ รวม 5 ห้อง แก๊สที่เหลืออีก 4 ห้องเกิดปฏิกิริยาขยายตัวขึ้น จึงบังคับตัวแม่ชีวาดลอยขึ้นสูง และดึงตัวเสี้ยขึ้นไปด้วย ทำให้เสี้ยออกสันขวัญแขวน ร้องขึ้นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“ไอ้ย ช่วยกันด้วยอ้ายกร ดิงขากันไว้สิไว้ย”

พ.อ.นิกรวิ่งเข้ามาหาอาเสี้ยเพื่อนเกลอของเขาแล้วกระโดดเกาะขาอาเสี้ยหงวนไว้แน่น ภาพที่ทุกคนแห่เห็นในขณะนี้ก็คือ แม่ชีวาดถือปลายไม้ไผ่เหาะขึ้นสูงจากพื้นดินที่ละน้อย อาเสี้ยกิมหงวนถูกดึงตัวขึ้นไปโดยมีนิกรติดตามไปด้วยคนหนึ่ง แต่แทนที่นิกรจะรั้งตัวกลัวตาย นิกรกลับสนุกสนาน

“เฮ้ย” นิกรร้องลั่น “คอยดูกายกรรมกลางเวหานะไว้ย กันจะแสดงให้ดู”

อาเสี้ยนึกหมั่นไส้จึงยกเท้าซ้ายถีบบ้านิกรเต็มแรง

“นี่แน่ ทะลึ่งนัก”

ความเจ็บปวดทำให้นิกรปล่อยมือที่เกาะขาข้างขวาของอาเสี้ยออก เท่านั้นเองร่างของเขาก็ลอยละลือลงสู่เบื้องล่าง

“ตูม”

นิกรหล่นลงไปใต้น้ำในคูน้ำใตริมรั้วบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งเป็นคูกว้างใหญ่ และน้ำลึกเกือบ 3 เมตร ในเวลาเดียวกันอาเสี้ยกิมหงวนก็ลอยละลือหลุดจากไม้ไผ่หล่นลงมาในคูนั้นเช่นกัน ท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร แม่ชีวาดพุ่งไม้ไผ่ลงมาข้างล่าง และใช้มิดพิบแทงเสื่อของ ท่านอีกรูหนึ่ง

ร่างของแม่ชีวาดเพิ่มความเร็วขึ้น เมื่อแก๊สเริ่มรั่วออก ท่านหมุนคว้างเปลี่ยนท่าไปมา แบบเดียวกับเครื่องบินขับไล่แสดงท่าผาดโผน เมื่อแก๊สห้องที่สองระเหยไปหมด คุณหญิงวาดก็ใช้ปลายมิดพิบแทงช่องที่ 3 ช่องที่ 4 และช่องสุดท้าย

ทุกคนใจหายวาบเมื่อเห็นร่างของคุณหญิงวาดลอยละลิวมาสู่ต้นมะขามใหญ่ริมรั้วบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งมะขามต้นนี้มีอายุเก่าแก่มากมีกิ่งก้านสาขาปกคลุมหนาแน่น ลำต้นของมันประมาณหนึ่งอ้อมจากโคนต้นถึงกิ่งล่างสูงเกือบ 4 เมตร โคนต้นมะขามมีเก้าอี้กลมสำหรับนั่งพักผ่อน

ความหนาแน่นของกิ่ง และใบมะขามช่วยรับน้ำหนักตัวคุณหญิงวาด แต่ถึงกระนั้นร่างของแม่ชีวาดก็ถูกกิ่งมะขามครูดหน้าตาเนื้อตัวถลอกปอกเปิกไปหลายแห่ง คุณหญิงวาดส่งเสียงร้องเอะอะเอ๊ะคะโรขอความช่วยเหลือจากใครต่อใคร

“ไว้ย ช่วยด้วยไว้ย ฉันจะลงไปได้ยังไงกัน”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางได้พากุลูกชายของเขา และเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับเจ้าแห้วเดินไปที่ต้นมะขามใหญ่ต้นนั้น ทุกคนแลเห็นคุณหญิงวาดนั่งอยู่บนกิ่งมะขามใหญ่กิ่งหนึ่ง มือทั้งสองยึดกิ่งมะขามตอนบนไว้แน่น ท่านทำหน้าเหยเก

“เป็นยังไงบ้างครับคุณอา” เสียงหวนร้องถาม

“หาทางช่วยฉันซิไว้ย”

แม้กระทั่งพล.ต.พลก็อดหัวเราะไม่ได้ เขาหันไปมองคุณเจ้าแห้ว และออกคำสั่ง

“อ้ายแห้วไปเอาบันไดไม้ไผ่มาพาดกับต้นมะขามรับคุณแม่ลงมา”

เจ้าแห้วหันไปมองคุณพวกคนสวนแล้วตะโกนสั่งต่อ

“อ้ายลี.....อ้ายเจียว ไปเอากระไดไม้ไผ่มาไว้ย”

หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง บันไดไม้ไผ่ขนาดยาวก็ถูกนำมาพาดกับต้นมะขามต้นนั้น ร.อ.พนัสปิ่นขึ้นไปตามขั้นบันไดให้ความช่วยเหลือแม่ชีวาดพาท่านลงมาจากต้นมะขามอย่างระมัดระวังจนกระทั่งถึงพื้นดินโดยสวัสดิภาพ

แม่ชีวาด หรือคุณหญิงวาดหมดอิทธิฤทธิ์แล้วไม่สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ถึงแม้ว่าศาสตราจารย์ดิเรกจะช่วยให้ท่านเหาะได้ท่านก็ไม่ปรารถนา จึงเป็นอันว่าคุณหญิงวาดจะจำศีลภาวนาอยู่ที่บ้าน “พัชรภรณ์” เป็นเวลา 1 เดือนนับแต่วันนี้เป็นต้นไป

สลากกินแบ่งของรัฐบาลงวดนั้นปรากฏว่ารางวัลที่หนึ่ง 542721

ไม่มีใครรู้ความจริงว่าเจ้าแห้วได้สิ้นเนื้อประดาตัวในคราวนี้เอง เขาขายสร้อยคอทองคำได้เงิน 2,500 บาท แล้วขอยืมเงินจากเพื่อนคนหนึ่งอีก 2,500 บาท เจ้าแห้วแทงเลขท้ายรางวัลที่ 1 สามตัวคือเลขที่คุณหญิงวาดบอกเขาคือ 634 เป็นเงิน 5,000 บาท เจ้ามือกินรวบเป็นอาเสียใหญ่ไม่ได้ตระหนกตกใจที่เจ้าแห้วแทงมากมายเช่นนี้ ส่วนเจ้าแห้วกระหึ่มขี้มยอง เขาคิดว่าถ้าเขาถูกราวนี้เขาก็จะได้เงินสดถึง 2,500,000 บาทซึ่งจะช่วยให้เขามีความสุขไปตลอดชีวิต

“อย่าตูกตึกกับผมนะครับเสี่ย” เจ้าแห้วได้กล่าวกับเจ้ามือกินรวบเช่นนี้ “ผมเตะกระเป๋าล่นอย่างหมดตัวเช่นนี้ก็เพราะผมเห็นว่าเสี่ยซื้อตรงต่อลูกค้า”

“รับรองครับคุณแห้ว ผมเป็นเจ้ามือกินรวบมาหลายปีแล้วไม่เคยเสียชื่อเสียงเลยถ้าคุณถูก และผมไม่จ่ายเงินให้คุณละก็ยิ่งผมทิ้งเสียเลย”

เจ้าแห้วเค้นหัวเราะ

“ยิงแน่ ถ้าเสียตุ๊กตากับผม ผมยิงจริง ๆ 11 มม.เป็นทหารที่ทางการจ่ายให้ประจำตัวผม แต่ถ้าผมแทงผิดพลาดคราวนี้ผมก็ยิ่งเหมือนกัน”

“หา ยิงใครครับ” เจ้ามือกินรวบถาม

“ยิงตัวผมเองครับ”

ในคืนวันที่สลากกินแบ่งออก และปรากฏว่าเลขท้ายของรางวัลที่ 1 ไม่ตรงตามที่คุณหญิงวาดบอกเจ้าแห้วก็เสียใจแทบลมจับเมื่อได้ทราบผลการออกรางวัลที่ 1 จากเครื่องรับวิทยุของเขา

“กูตาย กูตายดีกว่าอายช่วง” เจ้าแห้วร้องบอกเพื่อนคนใช้คนหนึ่ง “สลากกินรวบแตกกุ่มดตุ๊กคราวนี้ กูจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม” แล้วเจ้าแห้วก็ตะโกนสุดเสียง

“ตาย....กูตายแน่ ลาก่อนพรรคพวก”

ภายในห้องโถงของบ้าน “พัชรภรณ์” ก่อนเวลา 19.00 น. เล็กน้อย ขณะที่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ นั่งสนทนากันเงียบ ๆ เจ้าช่วงคนใช้รุ่นราวคราวเดียวกับเจ้าแห้วก็บุกเข้ามาในห้องโถงอย่างร้อนรน เขารายงานให้พล.ต.พลทราบด้วยความห่วงใยเจ้าแห้ว

“คุณครับ อ้ายแห้วกำลังจะยิงตัวตายอยู่ในห้องนอนของมันครับ”

“เนื่องในงานอะไรวะ” พลถามโดยไม่สนใจเท่าใดนัก

“มันเสียกินรวบไป 5,000 บาทครับ คุณช่วยไปห้ามมันหน่อยสิครับ ผมคิดว่าอ้ายแห้วคงกล้าฆ่าตัวตายจริง ๆ”

พล.ต.พลหันมาทางพ.อ.นิกรเพื่อนเกลอของเขา

“แกไปดูมันหน่อยเถอะวะอ้ายกร ถ้ามันอยากตายจริง ๆ ก็ช่วยให้มันแทงทิ้งสมความปรารถนา”

นิกรลุกขึ้นจากโซฟาตัวใหญ่เดินนำหน้าเจ้าช่วงออกไปทางหลังตึก เมื่อมาถึงเรือนพักคนใช้ พ.อ.นิกรก็แลเห็นคนใช้ชายหญิงประมาณ 10 คนยืนอ่อกันอยู่ที่ระเบียงหน้าห้องพักหมายเลข 1 คือห้องพักของเจ้าแห้วนั่นเอง

พวกคนใช้ชายหญิงต่างร้องบอกนิกรให้ทราบว่าเจ้าแห้วร้องให้สะอึกสะอื้นอยู่ในห้อง และประกาศก้องว่าเขาจะฆ่าตัวตายด้วยซูปเปอร์คอล์ท 11 มม. ซึ่งเป็นปืนประจำตัวของเขา พ.อ.นิกรพยักหน้ารับทราบ พาตัวเดินเข้าไปหยุดยืนหน้าประตู และยกมือขึ้นทุบประตูห้อง 2 – 3 ครั้ง

“อ้ายแห้ว เปิดประตูไว้ย”

เสียงเจ้าแห้วร้องลั่น

“รับประทานอย่างกับผม ผมกำลังจะฆ่าตัวตาย”

นิกรหัวเราะ

“ก็ฉันมาช่วยแก้ไข้ตายสมปรารถนานะซี เปิดประตูซิเว้ย”

ประตูห้องพักถูกถอดกลอนเปิดออก เจ้าแห้วยืนเด่นอยู่ในห้อง โบกหน้า
หม่นหมองผิดปกติ มือขวาถือปืนพกประจำตัวของเขา นิกรเดินเข้าไปในห้องเอื้อมมือปิดประตูใส่
กลอนตามเดิม

“แกคิดรอบคอบดีแล้วหรือที่แกจะยิงตัวตาย”

“รับประทานคิดดีแล้วครับ ผมตายแน่คุณนิกร ถ้าชาติหน้ามีจริงผมคงจะเกิดมา
เป็นจี้ข้าคุณอีก”

“ดี” นิกรพูดเสียงหนัก ๆ “คนเราเมื่อไม่อยากจะอยู่ก็ควรตาย ส่งปืนของแกมาให้ฉัน
ดูซิ”

เจ้าแห้วส่งปืนพกของเขาให้นิกรในท่าทางกระดากอายเล็กน้อย นิกรดึงแมกกา
ซีนออกมาดูกระสุนปืน แล้วยัดแมกกาซีนไว้ตามเดิม โยนปืนพกกระบอกนั้นไปบนเตียงของ
เจ้าแห้ว

“ปืนของแกไม่มีลูก มันจะทำให้แกตายอย่างไร”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่มีลูกหรือครับ รับประทานผมก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน”

นิกรล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบปืนรีโวลเวอร์ 9 มม.ออกมาส่งให้เจ้าแห้ว

“เอ้า – เอ้าปืนของกันดีกว่า บรรจุกะสุนไว้เต็มที่ รับรองว่าเพียงนัดแรกแกก็
แทงทิ้ง”

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด

“เฮ้ เฮ้ รับประทานอย่าเลยครับ ผมคิดตกแล้ว การฆ่าตัวตายเป็นความคิด
ของคนโง่ ผมไม่ตายแล้วครับ อยู่เป็นจี้ข้าคุณตามเดิมดีกว่า”

นิกรเก็บปืนพกไว้ในกระเป๋ากางเกงตามเดิม และยกเท้าขวาเตะเจ้าแห้วเสียง
ดังพลັก

“มึงนะอย่าเตะเลยวะ ฉันรู้ว่าคนอย่างแกไม่มีทางที่จะมาฆ่าตัวตายหรอก” พูด
จบนิกรก็ถอดกลอนประตูห้องออกแล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องของเจ้าแห้ว

จบบริบูรณ์

